Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JEAN RICHARD DE LA TOUR
prednesené 8. októbra 2020[1]

Vec C-221/19

AV
za účasti:
Pomorski Wydział Zamiejscowy Departamentu Do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Sąd Okręgowy w Gdańsku (Krajský súd Gdansk, Poľsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV – Článok 8 ods. 2 až 4, článok 17 ods. 1 a článok 19 – Zohľadnenie odsúdenia vyhláseného v členskom štáte, ktorého výkon bol odovzdaný inému členskému štátu, v konaní o vydaní rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, ktoré sa uskutočňuje v tomto inom štáte – Rámcové rozhodnutie 2008/675/SVV – Rozsah pôsobnosti – Článok 3 ods. 3 – Vplyv zohľadnenia skorších odsúdení na tieto odsúdenia“

I. Úvod

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní[2], ako aj článku 8 ods. 2 až 4, článku 17 ods. 1 a článku 19 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii,[3] zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009[4].

2. Tento návrh bol podaný v rámci konania na Sąd Okręgowy w Gdańsku (Krajský súd Gdansk, Poľsko), predmetom ktorého je vydanie rozsudku ukladajúceho AV súhrnný trest, ktorý má zahŕňať okrem iného trest odňatia slobody uložený súdom iného členského štátu, ktorý sa vykonáva v Poľsku.

3. Konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest umožňuje uložiť súhrnný trest na základe viacerých trestov uložených vo viacerých odsudzujúcich rozhodnutiach. Ak takéto rozhodnutia pochádzajú od súdov rôznych členských štátov, vedenie konania o vydanie rozsudku ukladajúcemu súhrnný trest vyvoláva pochybnosti o jeho zlučiteľnosti s rámcovými rozhodnutiami 2008/675 a 2008/909.

1 Jazyk prednesu: francúzština.
2 Ú. v. EÚ L 220, 2008, s. 32.
3 Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 27.
4 Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24, ďalej len „rámcové rozhodnutie 2008/909“.

4. Táto vec ponúka Súdnemu dvoru príležitosť spresniť vzájomný vzťah medzi pravidlami stanovenými týmito dvoma rámcovými rozhodnutiami. Presnejšie, pôjde o určenie toho, či predchádzajúce odsúdenie vyhlásené v členskom štáte možno zohľadniť v rámci takého konania o vydanie rozsudku ukladajúcemu súhrnný trest, ako je konanie, o ktoré ide vo veci samej, vtedy, keď bol výkon tohto predchádzajúceho odsúdenia odovzdaný členskému štátu, v ktorom má byť vyhlásený rozsudok ukladajúci súhrnný trest.

5. V týchto návrhoch Súdnemu dvoru navrhnem, aby rozhodol, že článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675, s prihliadnutím na jeho odôvodnenie 14, sa má vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni tomu, aby súd členského štátu v rámci nového trestného konania, ktoré spočíva v takom konaní o vydanie rozsudku ukladajúcemu súhrnný trest, o aké ide vo veci samej, zohľadnil predchádzajúce odsúdenie vyhlásené súdom iného členského štátu, ktorého výkon bol odovzdaný členského štátu, v ktorom sa uskutočňuje toto nové konanie, v súlade s pravidlami upravenými rámcovým rozhodnutím 2008/909. Súdu, na ktorom prebieha konanie o vydanie rozsudku ukladajúcemu súhrnný trest, však prináleží, aby po preskúmaní každého jednotlivého prípadu v závislosti od konkrétnej situácie overil, že také konanie nebude mať vplyv na predchádzajúce odsúdenia ani akékoľvek rozhodnutie týkajúce sa ich výkonu v členskom štáte, v ktorom prebieha uvedené konanie, nevyvolá ich zrušenie ani preskúmanie. Konkrétne konanie o vydanie rozsudku ukladajúcemu súhrnný trest nesmie viesť ani k uloženiu súhrnného trestu, ktorý je nižší ako pôvodný trest vyplývajúci z odsúdenia vyhláseného súdom iného členského štátu, ani k zrušeniu účinkov tohto rozhodnutia.

6. Navrhnem tiež Súdnemu dvoru, aby rozhodol, že článok 8, článok 17 ods. 1 a článok 19 rámcového rozhodnutia 2008/909 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby členský štát viedol také konanie o vydanie rozsudku ukladajúcemu súhrnný trest, ako je konanie, o ktoré ide vo veci samej, pod podmienkou, že dodrží zásadnú povinnosť príslušného orgánu vykonávajúceho členského štátu uznať rozsudok, ktorý mu bol zaslaný, a vykonať trest, ktorého dĺžka a povaha zodpovedajú dĺžke a povahe uvedenej v rozsudku, ktorý bol vydaný v členskom štáte pôvodu. Len v prísnych medziach stanovených v článku 8 ods. 2 až 4 tohto rámcového rozhodnutia by dĺžka alebo povaha pôvodného trestu, ktorý je predmetom konania o vydanie rozsudku ukladajúcemu súhrnný trest, mohla byť v prípade potreby pred vyhlásením takéhoto rozsudku prispôsobená.

II. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Rámcové rozhodnutie 2008/675

7. Odôvodnenia 2, 3, 6, 7 a 14 rámcového rozhodnutia 2008/675 stanovujú:

„(2) Rada 29. novembra 2000 v súlade so závermi zo zasadnutia Európskej rady v Tampere prijala program opatrení na vykonávanie zásady vzájomného uznávania rozhodnutí v trestných veciach…, ktorý vyžaduje, ‚aby sa prijal jeden alebo niekoľko nástrojov, ktoré ustanovia zásadu, že súd v jednom členskom štáte musí mať možnosť zohľadniť právoplatné trestné rozsudky vyhlásené súdmi v iných členských štátoch, aby mohol posúdiť trestnú minulosť páchateľa, zohľadniť recidívu a určiť druh uplatniteľného trestu a spôsob jeho vykonania‘.

(3) Účelom tohto rámcového rozhodnutia je ustanoviť pre členské štáty minimálnu povinnosť zohľadňovať odsúdenia vyhlásené v iných členských štátoch…

…

(6) Na rozdiel od iných nástrojov cieľom tohto rámcového rozhodnutia nie je vykonávanie súdnych rozhodnutí, ktoré sa prijali v jednom členskom štáte, v inom členskom štáte, ale umožnenie priznania účinkov predchádzajúceho odsúdenia vydaného v jednom členskom štáte počas nového trestného konania v inom členskom štáte, a to v takom rozsahu, v akom sa podľa práva tohto iného členského štátu zohľadňujú predchádzajúce vnútroštátne odsúdenia.

Z toho dôvodu toto rámcové rozhodnutie neustanovuje povinnosť zohľadňovať predchádzajúce odsúdenia napríklad v prípadoch, keď informácie získané podľa uplatniteľných nástrojov nie sú postačujúce, keď by vnútroštátne odsúdenie za čin, za ktorý sa uložili predchádzajúce odsúdenia, nebolo možné, alebo keď je sankcia uložená predchádzajúcim odsúdením vo vnútroštátnom právnom systéme neznáma.

(7) Účinky odsúdenia vyhláseného v inom členskom štáte by mali byť rovnocenné účinkom vnútroštátneho rozhodnutia v predsúdnom konaní, v súdnom konaní a vo vykonávacom konaní.

…

(14) Ovplyvňovanie rozsudku alebo jeho výkonu nastáva okrem iného i v situáciách, v ktorých sa podľa vnútroštátneho práva druhého členského štátu sankcia uložená v predchádzajúcom rozsudku má zohľadňovať alebo začleňovať do inej sankcie, ktorá sa má potom skutočne vykonať, v takom rozsahu, v akom sa prvý rozsudok ešte nevykonal alebo sa jeho výkon nepreniesol do druhého členského štátu.“

8. Podľa článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/675 je „účelom tohto rámcového rozhodnutia… stanoviť podmienky, za ktorých sa v trestnom konaní proti osobe v členskom štáte zohľadňujú predchádzajúce odsúdenia vyhlásené proti tejto osobe za iné skutky v iných členských štátoch“.

9. Článok 3 tohto rámcového rozhodnutia s názvom „Zohľadnenie odsúdenia vyhláseného v inom členskom štáte v novom trestnom konaní“ znie takto:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby sa v trestnom konaní proti osobe zohľadnili rovnako, ako sa zohľadňujú vnútroštátne odsúdenia, aj predchádzajúce odsúdenia vyhlásené proti tejto osobe za iné skutky v iných členských štátoch, o ktorých získal informácie v súlade s uplatniteľnými nástrojmi vzájomnej právnej pomoci alebo výmeny informácií z registrov trestov, a aby sa im v súlade s vnútroštátnym právom priznali rovnocenné právne účinky ako predchádzajúcim vnútroštátnym odsúdeniam.

2. Odsek 1 sa uplatňuje v predsúdnom konaní, súdnom konaní a vo vykonávacom konaní, najmä pokiaľ ide o uplatniteľné procesné pravidlá vrátane pravidiel uplatniteľných na predbežnú väzbu, kvalifikáciu trestného činu, druh a výšku trestu, ako aj pravidiel, ktorými sa riadi výkon rozhodnutia.

3. Zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení vyhlásených v iných členských štátoch podľa odseku 1 nesmie ovplyvňovať predchádzajúce odsúdenia členského štátu, ktorý vedie nové konania, alebo jeho rozhodnutia o ich vykonaní ani ich rušiť alebo revidovať.

4. V súlade s odsekom 3 sa odsek 1 neuplatňuje, ak bolo predchádzajúce odsúdenie vnútroštátnym odsúdením členského štátu, ktorý vedie nové konanie, pokiaľ by zohľadňovanie predchádzajúceho odsúdenia v súlade s vnútroštátnym právom tohto členského štátu ovplyvňovalo predchádzajúce odsúdenia alebo rozhodnutia o ich vykonaní, rušilo ich alebo ich revidovalo.

5. Ak sa trestný čin, na ktorý sa vzťahuje nové konanie, spáchal pred vyhlásením alebo úplným vykonaním predchádzajúceho odsúdenia, odseky 1 a 2 neznamenajú, že členské štáty sú povinné uplatňovať svoje vnútroštátne pravidlá ukladania trestov, ak by uplatňovanie týchto pravidiel na zahraničné odsúdenia obmedzovalo sudcu pri ukladaní trestu v novom konaní.

Členské štáty však zabezpečia, aby ich súdy mohli v takýchto prípadoch napriek tomu zohľadňovať predchádzajúce odsúdenia vyhlásené v iných členských štátoch.“

2. Rámcové rozhodnutie 2008/909

10. Článok 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 uvádza:

„Na účely tohto rámcového rozhodnutia:

a) ‚rozsudok‘ je konečné rozhodnutie alebo súdny príkaz štátu pôvodu, ktorým sa fyzickej osobe ukladá trest;

b) ‚trest‘ je akýkoľvek trest odňatia slobody alebo akékoľvek opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody uložené na určitý alebo neurčitý čas za trestný čin na základe trestného konania;

c) ‚štát pôvodu‘ je členský štát, v ktorom bol vydaný rozsudok;

d) ‚vykonávajúci štát‘ je členský štát, ktorému bol rozsudok zaslaný na účely jeho uznania a výkonu.“

11. Článok 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 znie takto:

„1. Účelom tohto rámcového rozhodnutia je vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.

…

3. Toto rámcové rozhodnutie sa uplatňuje len na uznávanie rozsudkov a výkon trestov v zmysle tohto rámcového rozhodnutia…“

12. Podľa článku 8 rámcového rozhodnutia 2008/909 s názvom „Uznávanie rozsudku a výkon trestu“:

„1. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu uzná rozsudok, ktorý mu bol zaslaný v súlade s článkom 4 a v súlade s postupom podľa článku 5, a bezodkladne prijme všetky potrebné opatrenia na výkon trestu, pokiaľ nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo výkonu, ktoré sú ustanovené v článku 9.

2. Pokiaľ je dĺžka trvania trestu nezlučiteľná s právom vykonávajúceho štátu, príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže rozhodnúť o prispôsobení trestu, len ak tento trest prekračuje maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa jeho vnútroštátneho práva. Upravený trest nesmie ísť pod maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho štátu.

3. Pokiaľ je druh trest[u] nezlučiteľný s právom vykonávajúceho štátu z hľadiska jeho povahy, príslušný orgán vykonávajúceho štátu ho môže prispôsobiť trestu alebo opatreniu za podobné trestné činy podľa svojho práva. Takýto trest alebo takéto opatrenie musia čo najviac zodpovedať trestu uloženému v štáte pôvodu, a preto sa trest nesmie zmeniť na peňažný trest.

4. Prispôsobený trest nesmie sprísniť trest uložený v štáte pôvodu z hľadiska druhu alebo dĺžky.“

13. Článok 17 uvedeného rámcového rozhodnutia s názvom „Právo, ktorým sa riadi výkon“ v odseku 1 stanovuje:

„Výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu. Pokiaľ odseky 2 a 3 neustanovujú inak, orgány vykonávajúceho štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienečné prepustenie.“

14. Podľa článku 19 toho istého rámcového rozhodnutia s názvom „Amnestia, milosť, preskúmanie rozsudku“:

„1. Amnestiu alebo milosť môže udeliť štát pôvodu, ako aj vykonávajúci štát.

2. O žiadostiach o preskúmanie rozsudku, ktorým sa ukladá trest, ktorý sa má vykonať podľa tohto rámcového rozhodnutia, môže rozhodnúť iba vykonávajúci štát.“

B. Poľské právo

15. Článok 85 ods. 4 ustawa – Kodeks karny (Trestný zákonník)[5] zo 6. júna 1997, v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej, znie takto:

„Súhrnný trest sa nevzťahuje na tresty, ktoré boli uložené rozsudkami uvedenými v článku 114a Trestného zákonníka.“

16. Článok 114a Trestného zákonníka stanovuje:

„1. Za odsudzujúce rozsudky sa považujú aj právoplatné rozhodnutia odsudzujúce za spáchaný trestný čin vydané príslušným trestným súdom v členskom štáte Európskej únie s výnimkou toho, že ak sa takéto skutky podľa poľského Trestného zákonníka nepovažujú za trestné činy, páchateľovi nemožno uložiť trest alebo mu bol uložený trest, ktorý zákon nepozná.

2. V prípade odsúdenia súdom v zmysle odseku 1 sa v prípadoch:

1. uplatnenia nového Trestného zákona, ktorý nadobudol účinnosť až po odsúdení,

2. výmazu odsúdenia z registra trestov

– použije právna úprava záväzná v mieste odsúdenia…

3. Ustanovenie § 1 sa neuplatní, ak informácie získané z registra trestov, alebo od súdu členského štátu Európskej únie, nestačia na vyslovenie záveru o odsúdení alebo ak sa uložený trest v štáte, v ktorom došlo k odsúdeniu, odpustí.“

III. Skutkové okolnosti sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky

17. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že AV bol odsúdený štyrmi samostatnými rozsudkami, z ktorých tri sú rozsudkami poľských súdov, a jeden je rozsudkom vydaným nemeckým súdom.

5 Dz. U. č. 88, položka 553, ďalej len „Trestný zákonník“.

18. Dňa 31. júla 2018 podal AV na vnútroštátny súd návrh na vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest. Podľa tohto súdu sú vykonateľné dva tresty, konkrétne na jednej strane trest uložený Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg, Nemecko) rozsudkom z 15. februára 2017, ktorý má AV vykonať od 1. septembra 2016 do 29. novembra 2021, a na druhej strane trest uložený vnútroštátnym súdom rozsudkom z 24. februára 2010, ktorý má AV vykonať od 29. novembra 2021 do 30. marca 2030. Vnútroštátny súd svojím uznesením z 12. januára 2018 uznal rozsudok Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg) na účely jeho výkonu v Poľsku. Tento súd spresňuje, že uvedené uznesenie prijalo právnu kvalifikáciu skutkov v súlade s poľským právom, že bolo v ňom uvedené, že súhrnný trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov a troch mesiacov je vykonateľný a že ide o rovnaký trest, pokiaľ ide o jeho trvanie, ako je trest uložený rozsudkom Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg).

19. Vo svojom návrhu smerujúcom k vydaniu rozsudku ukladajúceho súhrnný trest AV uviedol, že keďže rozsudok zo strany Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg) bol uznaný na účely jeho výkonu v Poľsku, boli splnené podmienky na vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest a tento rozsudok by sa mal vyhlásiť v súlade s požiadavkami úplnej absorpčnej zásady.

20. Na podporu svojho návrhu AV poukázal na existenciu rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, vyhláseného vnútroštátnym súdom 29. januára 2014, ktorý spojil trest uložený rozsudkom Landgericht Göttingen (Krajinský súd Göttingen, Nemecko) z 13. marca 2012, ktorý bol uznaný na účely jeho výkonu v Poľsku, s trestom, ktorý uložil rozsudok vnútroštátneho súdu. Vnútroštátny súd spresňuje, že tento rozsudok ukladajúci súhrnný trest nadobudol právoplatnosť.

21. Vzhľadom na tieto skutočnosti vnútroštátny súd uvádza, že čelí problému, že nevie, či relevantné ustanovenia rámcových rozhodnutí 2008/675 a 2008/909 bránia tomu, aby rozsudok ukladajúci súhrnný trest vyhlásený v Poľsku mohol zahŕňať tresty uložené v tomto členskom štáte a tresty uložené v inom členskom štáte, ktoré sa uznávajú na účely ich výkonu v Poľsku.

22. Vnútroštátny súd okrem toho vysvetľuje, že na základe článku 85 ods. 4 Trestného zákonníka v spojení s článkom 114a tohto zákonníka sa rozsudok ukladajúci súhrnný trest podľa poľského práva nevzťahuje na tresty uložené súdom príslušným v trestných veciach v inom členskom štáte.

23. Pokiaľ ide konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, upravené poľským právom, vnútroštátny súd vysvetľuje, že rozsudok, ktorým sa toto konanie končí, sa nachádza na pomedzí rozsudku vo veci samej a výkonu trestu a že pokrýva odsúdenia vyhlásené rozsudkami, ktoré nadobudli právoplatnosť, s cieľom „upraviť“ reakciu práva na spáchané trestné činy, ktoré mohli byť predmetom jediného konania, a tak „racionalizovať tresty“ bez toho, aby rozsudok ukladajúci súhrnný trest predstavoval zásah do dotknutých individuálnych rozsudkov. Rozsudok ukladajúci súhrnný trest najmä nemá vplyv na určenie viny páchateľa daného trestného činu tak, ako je uvedená v rozsudku vo veci samej.

24. Podľa vnútroštátneho súdu zohľadnenie na jednej strane odsúdení vyhlásených v členskom štáte, ktoré sú uznané na účely výkonu v inom členskom štáte, a na druhej strane odsúdení vyhlásených v tomto členskom štáte v rámci rozsudku ukladajúceho súhrnný trest umožňuje posúdiť celú protiprávnu činnosť osoby, ktorá bola viackrát odsúdená. To prispieva k vytvoreniu „spoločného priestoru spravodlivosti“.

25. Okrem toho, keďže rozsudok vyhlásený v členskom štáte je uznaný na účely jeho vykonania v inom členskom štáte v súlade s tým, čo upravuje rámcové rozhodnutie 2008/909, je podľa vnútroštátneho súdu potrebné dospieť k záveru, že tento rozsudok je základom všetkých procesných a vykonávacích rozhodnutí, ktoré musia prijať súdy členského štátu, v ktorom sa má vykonať. Rozsudok uznaný na účely jeho výkonu v inom členskom štáte sa teda integruje do právneho poriadku tohto členského štátu a musí byť vykonaný v súlade s jeho právnou úpravou, čo navyše jasne vyplýva z článku 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909.

26. Napokon podľa vnútroštátneho súdu, ak by nebolo možné vydať rozsudok ukladajúci súhrnný trest, ktorý zohľadňuje odsúdenia vyhlásené v členskom štáte a uznané na účely ich výkonu v inom členskom štáte, znamenalo by to, že občan odsúdený viackrát v jednom členskom štáte by bol vo výhodnejšej situácii ako občan, ktorý bol odsúdený v rôznych členských štátoch. Ide teda o to, aby sa na úrovni Únie zaručila rovnosť zaobchádzania s občanmi, ktorí sa nachádzajú v podobnej situácii.

27. Za týchto podmienok Sąd Okręgowy w Gdańsku (Krajský súd Gdansk) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady [2008/675], ktorý stanovuje, že ‚zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení vyhlásených v iných členských štátoch podľa odseku 1 nesmie ovplyvňovať predchádzajúce odsúdenia členského štátu, ktorý vedie nové konania, alebo jeho rozhodnutia o ich vykonaní ani ich rušiť alebo revidovať' vykladať v tom zmysle, že za porušenie podľa tohto ustanovenia sa nepovažuje len rozšírenie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, na trest, ktorý bol uložený rozsudkom vyhláseným v členskom štáte Európskej únie, ale aj rozšírenie predmetného súhrnného rozsudku na trest, ktorý bol prevzatý na vykonanie v inom členskom štáte spolu s rozsudkom vyhláseným v tomto štáte v rámci rozsudku ukladajúceho súhrnný trest?

2. S ohľadom na ustanovenia rámcového rozhodnutia [2008/909] týkajúce sa zásad postupu vyhlásenia vykonateľnosti, uvedených v [jeho] článku 8 ods. 2 až 4, ako aj v článku 19 [tohto rozhodnutia]…, podľa ktorého ‚amnestiu alebo milosť môže udeliť štát pôvodu, ako aj vykonávajúci štát' (odsek 1), a že ‚o žiadostiach o preskúmanie rozsudku, ktorým sa ukladá trest, ktorý sa má vykonať podľa tohto rámcového rozhodnutia, môže rozhodnúť iba vykonávajúci štát' (odsek 2), a v článku 17 ods. 1 prvej vete, podľa ktorého ‚výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu', je možné vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, ktorý by zahrňoval aj tresty uložené v rozsudku, ktorý bol vyhlásený v inom členskom štáte, a prevzaté na vykonanie v inom členskom štáte, prostredníctvom rozsudku vyhláseného v tomto štáte v rámci rozsudku ukladajúceho súhrnný trest?"

28. Písomné pripomienky predložili poľská, česká, španielska a maďarská vláda, ako aj Európska komisia. Poľská, česká a španielska vláda, ako aj Komisia odpovedali v stanovenej lehote na písomné otázky Súdneho dvora.

IV. Analýza

29. Vnútroštátny súd žiada Súdny dvor o výklad jednak článku 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675, jednak článku 8 ods. 2 až 4, článku 17 ods. 1 prvej vety a článku 19 rámcového rozhodnutia 2008/909.

30. Tento súd sa v podstate pýta, či sa majú tieto ustanovenia vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby súd členského štátu, v ktorom sa v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909 má vykonať trest odňatia slobody uložený súdom iného členského štátu, vyhlásil rozsudok ukladajúci súhrnný trest pokrývajúci tresty uložené súdmi týchto dvoch členských štátov.

31. Vnútroštátny súd žiada o objasnenie výkladu uvedených ustanovení, pričom spresňuje, že článok 85 ods. 4 Trestného zákonníka v spojení s článkom 114a toho istého zákonníka vylučuje vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, ak tento rozsudok zahŕňa trest uložený súdom iného členského štátu.

32. Pred rozhodnutím o otázke, či súd členského štátu, ktorému bol podaný návrh na uloženie súhrnného trestu, má alebo nemá zohľadniť odsúdenie vyhlásené predtým v inom členskom štáte, je potrebné uviesť niekoľko pripomienok k tomuto druhu konania.

A. Úvodné pripomienky k ukladaniu súhrnného trestu

33. Absorpcia trestov, ktorá má v Poľsku podobu konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, sa má vo všeobecnosti uplatniť v prípade viacčinného súbehu trestných činov. Viacčinný súbeh trestných činov sa vzťahuje na situáciu, v ktorej osoba spácha viacero trestných činov neoddelených právoplatným odsúdením. Dotknutá osoba môže byť súdená za tieto rôzne skutky v rozdielnych konaniach, ktoré prípadne môžu prebiehať na súdoch rôznych členských štátov. Absorpcia trestov tak umožňuje zabezpečiť rovnaké zaobchádzanie v prípadoch, keď sú viaceré trestné činy prejednávané v jednom konaní, a v prípadoch, kedy sa prejednávajú osobitne.

34. Absorpcia trestov spočíva v uložení jedného trestu, ktorého výška zodpovedá pôvodnému trestu uloženému za najprísnejšie trestaný trestný čin, ktorý tak „absorbuje“ tresty pôvodne uložené za iné trestné činy, ktoré sa považujú za zahrnuté do najťažšieho trestu. Odsúdená osoba vykoná len tento trest. Ide o právnu fikciu umožňujúcu tvrdiť, že všetky tresty sa tak vykonávajú súbežne a súčasne. Absorpcia trestov teda umožňuje vyhnúť sa jednoduchej kumulácii pôvodných trestov, alebo materiálnej kumulácii, ktorá spočíva v uložení všetkých trestov za každý trestný čin spáchaný vo viacčinnom súbehu, pričom tieto tresty by sa vykonávali samostatne a kumulatívne. Takýto súhrnný trest možno uložiť vtedy, keď sú viaceré trestné činy stíhané buď v rámci jedného konania, a to odsudzujúcim rozsudkom, alebo v rámci takých samostatných konaní, ako je konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest.

35. Tým, že sa vyhýba ich matematickému sčítaniu, je ukladanie súhrnného trestu mechanizmom, ktorý umožňuje skrátiť dĺžku trestov, ktoré si musí v konečnom dôsledku odpykať osoba, ktorá spáchala viacero trestných činov vo viacčinnom súbehu a ktorá bola v dôsledku toho viackrát odsúdená. Tento mechanizmus tak napráva účinky, ktoré by mohla mať kumulácia trestov a ktoré by mohli odporovať zásade proporcionality. Spočíva v myšlienke, že čisto matematická kumulácia by bola v rozpore s jednou z hlavných funkcií trestu v modernom represívnom systéme, a to podpory opätovného začlenenia odsúdených osôb do spoločnosti. Ide tu o uplatnenie zásady individualizácie trestu, ktorá na rozdiel od jednoduchej matematickej kumulácie uložených trestov umožňuje zohľadniť správanie odsúdenej osoby, jej osobnosť, ako aj jej materiálnu, rodinnú a sociálnu situáciu. [6]

36. Môže sa teda javiť ako nevyhnutné napraviť negatívne účinky kumulácie v štádiu výkonu trestov. Trestné súdy si v tejto súvislosti musia zachovať svoju voľnú úvahu tak, aby sa v rámci výkonu trestov, ktoré boli uložené v priebehu samostatných konaní, dosiahla rovnováha medzi účinným postihom a cieľom opätovného začlenenia odsúdených osôb do spoločnosti. V tomto štádiu už nejde o posúdenie toho, či je, alebo nie je obvinená osoba vinná zo spáchania trestného činu, a ak áno, aký trest je primeraný vytýkanému konaniu. V rámci konania o uloženie súhrnného trestu, ku ktorému dochádza v štádiu výkonu týchto trestov na území jedného členského štátu, je úlohou súdu určiť súhrnný trest, ktorý nebráni požiadavke účinného postihu, a prostredníctvom nevyhnutnej individualizácie rešpektuje zásadu proporcionality trestov a zároveň funkciu trestu spočívajúcu v opätovnom začlenení do spoločnosti. Súd má teda voľnosť konať, pretože mu prináleží určiť výšku súhrnného trestu. V tejto súvislosti môže jeho posúdenie závisieť od rôznych kritérií, medzi ktoré patria okolnosti prípadov, ktoré viedli k rôznym odsúdeniam, osobnosť páchateľa, ako aj povaha, množstvo a závažnosť trestných činov.

6 Pozri v tejto súvislosti návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Y. Bot vo veci Beškov (C-171/16, EU:C:2017:386), v ktorých uvádza, že „matematické sčítanie všetkých trestov, ktoré možno uložiť za konania spáchané v období, počas ktorého nedošlo ani k žiadnemu upozorneniu, ani k prevzatiu zodpovednosti, sa najčastejšie bude môcť javiť ako neprimerané s prihliadnutím na osobu páchateľa a okolnosti spáchania konaní, a teda nespravodlivé. Keď je trest nespravodlivý, bude mať s väčšou určitosťou za následok skôr revoltu, a teda recidívu, ako nápravu. Tým sa odôvodňuje právomoc priznaná súdu v oblasti posúdenia nevyhnutnej individualizácie a v medziach stanovených zákonom čo najlepšie skombinovať sankcie, ktoré sa uplatňujú na trestné činy spáchané počas tohto obdobia života páchateľa“ (bod 49).

37. Pokiaľ vnútroštátne právo upravuje konanie o uloženie súhrnného trestu, súd musí plniť svoju úlohu podľa pravidiel a obmedzení stanovených rámcovým rozhodnutím 2008/675 bez ohľadu na to, či boli trestné konania vedené v jednom, alebo vo viacerých členských štátoch. Úloha súdu, na ktorý bol podaný návrh na uloženie súhrnného trestu, tak podlieha osobitnému obmedzeniu uvedenému v článku 3 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia, a to, že odsúdenie vyhlásené v inom členskom štáte nesmie byť dotknuté rozhodnutím, ktoré musí prijať.

B. Konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest

38. Ukladanie súhrnného trestu predstavuje právnu techniku používanú v poľskom právnom poriadku na riešenie situácie viaccinného súbehu trestných zločinov, prečinov a daňových deliktov.

39. Súhrnný trest má podobu osobitného trestu uloženého v nadväznosti na rozhodnutia týkajúce sa viny osoby za viacero trestných činov a trestov uložených za každý z nich (pôvodné tresty). Rozhodne o ňom konajúci súd na základe pôvodných trestov. Uloženie súhrnného trestu podlieha podmienke, že predmetné pôvodné tresty sú vykonateľné a neboli ešte vykonané v celom rozsahu. V dôsledku toho trest, ktorý už bol v celom rozsahu vykonaný, nemožno na účely uloženia súhrnného trestu spojiť s inými trestami.

40. Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby výšku súhrnného trestu posúdil v medziach stanovených vnútroštátnou právnou úpravou a v závislosti od takých okolností, akými sú najmä zdravotný stav a správanie dotknutej osoby, ako aj blízkosť trestných činov na vecnej, časovej a osobnej úrovni.

41. Ak viaceré trestné činy viedli k viacerým konaniam, možno súhrnný trest uložiť v novom konaní, ktoré vedie k rozsudku ukladajúcemu súhrnný trest, a to na základe pôvodných trestov uložených rôznymi odsudzujúcimi rozhodnutiami. Toto konanie je odôvodnené skutočnosťou, že páchateľ viacerých trestných činov, ktoré sú predmetom viacerých konaní, by nemal byť znevýhodnený v porovnaní s páchateľom, ktorého trestné činy sú prejednávané v rámci jediného konania. Vyhlásenie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest teda umožňuje obnoviť rovnosť zaobchádzania medzi týmito dvoma situáciami. Okrem toho sa predmet rozsudku ukladajúceho súhrnný trest týka len určenia súhrnného trestu a nie viny osoby.

42. Prejednávaná vec sa vzťahuje na situáciu, v ktorej sa konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest týka trestov, z ktorých bol jeden uložený poľským súdom, a druhý bol uložený súdom iného členského štátu. Ako som však už uviedol, uplatnenie článku 85 ods. 4 v spojení s článkom 114a Trestného zákonníka zrejme vylučuje možnosť uplatniť ustanovenia týkajúce sa súhrnného trestu na rozhodnutia vydané súdmi iných členských štátov. Z toho vyplýva, že na základe výlučne poľského zákona by sa mali pôvodné tresty uložené súdmi iných členských štátov vykonať kumulatívne s trestami uloženými poľskými súdmi. Výlučne na základe poľského práva by sa teda osoba odsúdená v inom členskom štáte, ktorá je na výkon trestu odovzdaná do Poľska v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909, nemohla dovolávať vnútroštátnych pravidiel týkajúcich sa rozsudku ukladajúceho súhrnný trest a ukladania súhrnného trestu, ale musela by vykonať tento trest kumulatívne s trestami, ktoré jej boli uložené v Poľsku, a nie súbežne, prostredníctvom súhrnného trestu.

43. Podstatou otázok položených vnútroštátnym súdom je, či je takýto prístup v poľskom práve zlučiteľný s pravidlami stanovenými tak rámcovým rozhodnutím 2008/675, ako aj rámcovým rozhodnutím 2008/909. Presnejšie, aký vzájomný vzťah majú mať pravidlá upravené rámcovým rozhodnutím 2008/675 a rámcovým rozhodnutím 2008/909 vtedy, keď sa výkon trestu uloženého súdom iného členského štátu odovzdá do členského štátu, v ktorom prebieha konanie o vydanie

rozsudku ukladajúceho súhrnný trest? Je súd, ktorý má rozhodovať v konaní o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, povinný na účely stanovenia súhrnného trestu s uplatnením práva Únie zohľadniť odsúdenie vyhlásené v inom členskom štáte tak, ako by to urobil, ak by išlo o odsúdenie vyhlásené vnútroštátnym súdom?

44. Pripomínam, že v rámci konania vnútroštátneho súdu o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest bolo preukázané, že rozsudok, ktorý 15. februára 2017 vydal Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg) a ktorý odsúdil AV na trest odňatia slobody, bol uznesením vnútroštátneho súdu z 12. januára 2018 uznaný na účely jeho výkonu v Poľsku a bude v Poľsku vykonávaný až do 29. novembra 2021. Konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, ktoré pokrýva uvedené odsúdenie, bolo na návrh AV začaté 31. júla 2018. Rovnako je vykonateľný trest, ktorý uložil vnútroštátny súd rozsudkom z 24. februára 2010 a ktorý musí AV vykonať od 29. novembra 2021 do 30. marca 2030. Okrem toho tento súd uvádza, že v roku 2014 už vydal rozsudok, ktorým sa uložil súhrnný trest, ktorý sa týkal najmä trestu odňatia slobody uloženého iným nemeckým súdom, a vykonávaného v Poľsku. Tento rozsudok, ktorým sa uložil súhrnný trest, sa medzičasom stal právoplatným.

45. Ako som už uviedol, pokiaľ ide o konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest upravené poľským právom, vnútroštátny súd vysvetľuje, že rozsudok, ktorým sa toto konanie končí, sa nachádza na pomedzí rozsudku vo veci samej a výkonu trestu a že pokrýva tresty uložené rozsudkami, ktoré nadobudli právoplatnosť, s cieľom „upraviť“ reakciu práva na spáchané trestné činy, ktoré mohli byť predmetom jediného konania, a tak „racionalizovať tresty“ bez toho, aby rozsudok ukladajúci súhrnný trest predstavoval zásah do dotknutých individuálnych rozsudkov. Konkrétne podľa vnútroštátneho súdu rozsudok ukladajúci súhrnný trest nemá vplyv na určenie viny páchateľa daného trestného činu, ako sa o nej rozhodlo v rozsudku vo veci samej.

46. V tejto súvislosti z rozsudku z 10. augusta 2017, Zdziaszek[7], vyplýva, že konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest nemá žiaden vplyv na rozhodnutie o vine urobené v skorších rozhodnutiach, ktoré je teda definitívne.[8] Takým rozsudkom podľa Súdneho dvora dochádza k zmene výšky uloženého trestu alebo uložených trestov.[9] Treba teda rozlišovať medzi konaním tohto druhu, ktoré sa týka určenia úrovne trestov odňatia slobody, a opatreniami týkajúcimi sa postupov pri výkone trestu odňatia slobody.[10]

47. Súdny dvor tiež uviedol, že také konanie, ktorým dochádza najmä k zlúčeniu jedného či viacerých trestov, ktoré boli predtým uložené dotknutej osobe, do jediného nového trestu, nevyhnutne vedie pre dotknutú osobu k priaznivejšiemu výsledku. V nadväznosti na viacero odsudzujúcich rozsudkov, pričom každý z nich ukladá určitý trest, totiž možno uložené tresty zlúčiť do súhrnného trestu, ktorý je nižší než súčet výšok jednotlivých trestov uložených rôznymi skoršími rozhodnutiami.[11] Rozsudok ukladajúci súhrnný trest upravený v poľskom práve ide nad rámec „formálneho výpočtu“ a uznáva právomoc príslušného súdu na voľnú úvahu pri určovaní súhrnného trestu.[12]

48. Zdôrazňujem, že konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest patrí do právomoci členských štátov. Ako však vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora, uvedené členské štáty sú povinné pri výkone tejto právomoci dodržiavať právo Únie.[13] Členské štáty, ktoré sa rozhodnú také konanie upraviť vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch, teda musia dodržiavať právo Únie,

7 (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629).

8 Rozsudok z 10. augusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 84).

9 Rozsudok z 10. augusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 85).

10 Tamže.

11 Rozsudok z 10. augusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 86).

12 Rozsudok z 10. augusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 88).

13 Pozri najmä v tomto zmysle rozsudok z 24. novembra 1998, Bickel a Franz (C-274/96, EU:C:1998:563, bod 17). Pozri tiež rozsudok z 2. apríla 2020, Ruska Federacija (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 48 a citovaná judikatúra).

najmä také nástroje prijaté v oblasti justičnej spolupráce v trestných veciach, ako sú rámcové rozhodnutia 2008/675 a 2008/909. Samotný duch priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti vedie k pochybnostiam o zlučiteľnosti s právom Únie právnej úpravy členského štátu, ktorá by obmedzovala zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení v rámci konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest len na odsúdenia vyhlásené súdmi tohto členského štátu.

C. Uplatniteľnosť rámcového rozhodnutia 2008/675

49. Rámcové rozhodnutie 2008/675, ako to vyplýva z jeho článku 1 ods. 1 a jeho článku 3 ods. 1, stanovuje minimálne povinnosti členských štátov zohľadniť odsúdenia v trestnom konaní vyhlásené v iných členských štátoch tak, aby im priznali rovnaké účinky ako predchádzajúce odsúdenia vo vnútroštátnom trestnom konaní podľa vnútroštátneho práva. Cieľom je umožniť posúdenie minulej trestnej činnosti dotknutej osoby v novom trestnom konaní začatom proti nej pre iné skutky.

50. Je pravda, že, ako sa uvádza v jeho odôvodnení 6, cieľom rámcového rozhodnutia 2008/675 nie je vykonať v členskom štáte súdne rozhodnutia vydané v iných členských štátoch.

51. Vzhľadom na to je jasné, že k zohľadneniu predchádzajúcich odsúdení môže dôjsť vo fáze ich výkonu.

52. Toto vyplýva z rozsudku z 21. septembra 2017, Beškov [14].

53. Vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, Súdny dvor rozhodol, že rámcové rozhodnutie 2008/675 sa má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na vnútroštátne konania, ktorých predmetom je uloženie súhrnného trestu odňatia slobody na účely výkonu, v ktorom sa zohľadní trest uložený osobe vnútroštátnym súdom, ako aj trest uložený v rámci skoršieho odsúdenia vyhláseného súdom iného členského štátu voči tej istej osobe pre iné skutky. [15]

54. Na podporu tohto záveru Súdny dvor najskôr uviedol, že článok 1 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje, že jeho účelom je stanoviť podmienky, za ktorých sa predchádzajúce odsúdenia vyhlásené v členskom štáte proti osobe zohľadňujú v novom trestnom konaní v inom členskom štáte proti tej istej osobe a pre odlišné skutky. [16]

55. S týmto cieľom článok 3 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia v spojení s odôvodnením 5 stanovuje, že členské štáty v tejto súvislosti zabezpečia po prvé, aby sa v prípade takýchto trestných konaní zohľadnili, tak ako sa zohľadňujú vnútroštátne odsúdenia podľa vnútroštátneho práva, aj predchádzajúce odsúdenia vyhlásené v iných členských štátoch, o ktorých získali informácie v súlade s uplatniteľnými nástrojmi vzájomnej právnej pomoci alebo výmeny informácií z registrov trestov, a po druhé, aby sa im v súlade s vnútroštátnym právom priznali rovnocenné právne účinky, aké vnútroštátne právo priznáva vnútroštátnym odsúdeniam, pokiaľ ide o skutkové okolnosti, alebo hmotnoprávne či procesnoprávne účinky. [17]

56. Súdny dvor ďalej konštatoval, že článok 3 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/675 spresňuje, že táto povinnosť sa uplatňuje v predsúdnom konaní, v súdnom konaní a vo vykonávacom konaní, najmä pokiaľ ide o uplatniteľné procesné pravidlá vrátane pravidiel uplatniteľných na kvalifikáciu trestného činu, druh a výšku trestu, ako aj pravidiel, ktorými sa riadi výkon rozhodnutia. Aj odôvodnenia 2 a 7

14 (C-171/16, ďalej len „rozsudok Beškov“, EU:C:2017:710).

15 Pozri rozsudok Beškov (bod 29).

16 Pozri rozsudok Beškov (bod 25).

17 Pozri rozsudok Beškov (bod 26).

tohto rámcového rozhodnutia stanovujú, že vnútroštátny súd musí mať možnosť zohľadniť odsúdenia vyhlásené v iných členských štátoch vrátane určenia, ako sa môžu realizovať spôsoby výkonu, a že účinky takého odsúdenia by mali byť rovnocenné účinkom vnútroštátneho rozhodnutia v každej fáze konania. [18]

57. Súdny dvor z toho napokon vyvodil, že rámcové rozhodnutie 2008/675 sa vzťahuje nielen na konania, ktoré súvisia s určením a dokázaním prípadnej viny stíhanej osoby, ale aj na konania súvisiace s výkonom trestu, v ktorých treba zohľadniť trest uložený skorším odsudzujúcim rozhodnutím vydaným v inom členskom štáte. Súdny dvor v tejto súvislosti konštatoval, že v prejednávanej veci patrí konanie týkajúce sa uloženia súhrnného trestu začaté na návrh pána Beškova do tejto druhej kategórie, a teda patrí do pôsobnosti tohto rámcového rozhodnutia. [19]

58. Z vyššie uvedeného najmä vyplýva, že uvedené rámcové rozhodnutie sa v zásade týka situácií, v ktorých bolo začaté nové trestné konanie proti osobe, ktorá bola odsúdená skôr v inom členskom štáte. Tento pojem „nové trestné konanie“ zahŕňa tak predsúdne konanie, súdne konanie, ako aj vykonávacie konanie. [20]

59. Na účely uplatnenia rámcového rozhodnutia 2008/675 a v súlade s tým, ako Súdny dvor rozhodol vo svojom rozsudku Beškov, treba uviesť, že k určeniu súhrnného trestu v rámci takého konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, ako je konanie, o ktoré ide vo veci samej, teda dochádza vo fáze výkonu trestu, takže toto rámcové rozhodnutie je uplatniteľné v čase vedenia takéhoto konania. Práve v rámci tohto vnútroštátneho konania, ktorého predmetom je, na účely jeho výkonu, určenie dĺžky súhrnného trestu odňatia slobody, vzniká otázka, či sa má zohľadniť trest uložený skorším odsudzujúcim rozhodnutím vydaným v inom členskom štáte.

60. Okrem toho, hoci podľa odôvodnenia 6 rámcového rozhodnutia 2008/675, „cieľom tohto rámcového rozhodnutia nie je vykonávanie súdnych rozhodnutí, ktoré sa prijali v jednom členskom štáte, v inom členskom štáte“, v tomto rámcovom rozhodnutí nevidím nič, čo by nasvedčovalo tomu, že by sa zohľadnenie odsúdení vyhlásených v iných členských štátoch súdmi členského štátu nevzťahovalo na trest, ktorého výkon bol odovzdaný do tohto členského štátu, v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909. Ak by totiž normotvorca Únie chcel vylúčiť túto situáciu z pôsobnosti rámcového rozhodnutia 2008/675, uviedol by to výslovne. Odôvodnenie 14 tohto rámcového rozhodnutia, ku ktorému sa vrátim neskôr, vyjadruje naopak úmysel tohto normotvorcu zahrnúť do pôsobnosti uvedeného rámcového rozhodnutia situáciu, v ktorej dôjde k odovzdaniu výkonu trestu do iného členského štátu, ako je štát, v ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok.

61. Keďže uplatniteľnosť rámcového rozhodnutia 2008/675 na konanie, o aké ide vo veci samej, je podľa môjho názoru preukázaná, treba teraz overiť, či toto rámcové rozhodnutie bráni zohľadniť v rámci konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, začatého v Poľsku, predchádzajúce odsúdenie, ktoré bolo vyhlásené v inom členskom štáte a ktorého výkon bol odovzdaný do Poľska, alebo naopak ukladá povinnosť takéto odsúdenie zohľadniť.

18 Pozri rozsudok Beškov (bod 27).

19 Pozri rozsudok Beškov (bod 28).

20 Pozri rozsudok z 5. júla 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, bod 30).

D. Zlučiteľnosť konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest s rámcovým rozhodnutím 2008/675

62. Odôvodnenie 2 rámcového rozhodnutia 2008/675 uvádza, že jeho cieľom je vykonať zásadu vzájomného uznávania súdnych rozhodnutí v trestných veciach zakotvenú v článku 82 ods. 1 ZFEÚ, ktorý nahradil článok 31 ZEÚ, na základe ktorého bolo toto rámcové rozhodnutie prijaté. Ako uvádza odôvodnenie 3 rámcového rozhodnutia, „účelom tohto rámcového rozhodnutia je ustanoviť pre členské štáty minimálnu povinnosť zohľadňovať odsúdenia vyhlásené v iných členských štátoch“.

63. V prípade, že boli vedené viaceré trestné konania vo viacerých členských štátoch proti tej istej osobe za rôzne skutky, jednou zo základných zásad rámcového rozhodnutia 2008/675 je podľa jeho odôvodnenia 8 to, že „malo by sa čo najviac predchádzať tomu, aby sa s dotknutou osobou zaobchádzalo menej priaznivo, ako keby bolo predchádzajúce odsúdenie vnútroštátnym odsúdením“.

64. Na tento účel je zásadou stanovenou týmto rámcovým rozhodnutím zohľadnenie odsúdenia, ktoré bolo vyhlásené v inom členskom štáte, a to v tom členskom štáte, v ktorom sa vedie nové trestné konanie, dodržiavajúc zásadu ekvivalencie. Cieľom uvedeného rámcového rozhodnutia však nie je harmonizácia dôsledkov, ktoré rôzne vnútroštátne právne predpisy priznávajú existencii skorších odsúdení.

65. Pri prijímaní rámcového rozhodnutia 2008/675 vychádzal normotvorca Únie z konštatovania vyjadreného v odôvodnení 4, podľa ktorého „kým niektoré členské štáty priznávajú účinky odsúdeniam vyhláseným v iných členských štátoch, iné zohľadňujú len odsúdenia vyhlásené ich vlastnými súdmi“.

66. Práve preto odôvodnenie 5 tohto rámcového rozhodnutia pokračuje: „Mala by sa potvrdiť zásada, že členské štáty by mali odsúdeniu vyhlásenému v inom členskom štáte priznať rovnaké účinky, aké priznávajú odsúdeniu vyhlásenému ich vlastnými súdmi v súlade s vnútroštátnym právom, bez ohľadu na to, či ich vnútroštátne právo tieto účinky považuje za skutkovú otázku, alebo za otázku procesného alebo hmotného práva…“. Súd, ktorý má rozhodovať v rámci nového trestného konania má teda na základe rámcového rozhodnutia 2008/675 povinnosť priznať rozhodnutiu vyhlásenému súdom iného členského štátu účinky „rovnocenné účinkom vnútroštátneho rozhodnutia“, a to dokonca aj „vo vykonávacom konaní“ [21].

67. Toto rámcové rozhodnutie tak stanovuje zásadu, podľa ktorej sa odsúdenia vyhlásené súdmi členského štátu, v ktorom prebieha nové trestné konanie – v prejednávanej veci konanie týkajúce sa uloženia súhrnného trestu – považujú za rovnocenné s odsúdeniami vyhlásenými súdmi iného členského štátu. Táto zásada rovnakého posudzovania vedie k tomu, že tieto odsúdenia majú rovnaké právne účinky, ako sú účinky vnútroštátnych odsúdení. Súd konajúci v novom trestnom konaní je teda v zásade povinný zohľadniť predchádzajúce rozhodnutie vydané súdom iného členského štátu rovnakým spôsobom, akým by zohľadnil rozhodnutie vydané súdom členského štátu, ku ktorému patrí, a to tak, aby vyvolalo účinky, ktoré zákon spája s minulou trestnou činnosťou odsúdenej osoby.

68. Ako uviedol generálny advokát Bot v návrhoch prednesených vo veci Beškov [22], táto požiadavka „jasne súvisí s realizáciou priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti a tým so vzájomným uznávaním, ktoré vyžaduje nielen zohľadniť cudzie rozhodnutie, ale ho aj rešpektovať“ [23]. Rámcové rozhodnutie 2008/675 tak podľa Súdneho dvora prispieva k „posilňovaniu vzájomnej dôvery v európskom priestore spravodlivosti, keďže podporuje justičnú kultúru, v ktorej sa v zásade zohľadňujú predchádzajúce odsúdenia vyhlásené v inom členskom štáte“ [24].

21 Pozri odôvodnenie 7 rámcového rozhodnutia 2008/675.

22 (C-171/16, EU:C:2017:386).

23 Návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Beškov (C-171/16, EU:C:2017:386, bod 54), ako aj návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Lada (C-390/16, EU:C:2018:65, bod 77).

24 Pozri rozsudok z 5. júla 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, bod 36).

69. Na prvý pohľad sa zdá, že poľská právna úprava je v rozpore s vôľou, ktorú takto prejavil normotvorca Únie, a porušuje zásadu vzájomného uznávania. Treba však overiť, či v kontexte, ktorý je vlastný konaniu vo veci samej, je vylúčenie zohľadnenia odsudzujúcich rozsudkov v trestnom konaní vyhlásených súdmi iných členských štátov v súlade s pravidlami stanovenými rámcovým rozhodnutím 2008/675.

70. Normotvorca Únie v článku 3 ods. 3 až 5 tohto rámcového rozhodnutia stanovil obmedzenia povinnosti zohľadniť v novom trestnom konaní predchádzajúce odsúdenia vyhlásené v inom členskom štáte v súlade so zásadou ekvivalencie.

71. Konkrétne článok 3 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia uvádza, že „zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení vyhlásených v iných členských štátoch podľa odseku 1 nesmie ovplyvňovať predchádzajúce odsúdenia členského štátu, ktorý vedie nové konania, alebo jeho rozhodnutia o ich vykonaní ani ich rušiť alebo revidovať“. Toto ustanovenie tak obsahuje výhradu, podľa ktorej zohľadnenie odsudzujúcich rozhodnutí vyhlásených v inom členskom štáte nesmie mať na takéto rozhodnutia vplyv. Vyjadruje potrebu zachovať právnu silu rozhodnutej veci cudzích rozhodnutí.

72. Ak teda vnútroštátny súd v rámci nového trestného konania zohľadní skoršie cudzie rozhodnutie, nemôže ho v žiadnom zmysle zmeniť. V súlade s touto zásadou nezasahovania súd, ktorý začal viesť nové konanie, nemôže opätovne preskúmavať, ako rozhodol súd iného členského štátu. Tento súd, ktorý začal viesť nové konanie, musí jednoducho priznať skoršiemu cudziemu rozhodnutiu dôsledky, ktoré boli priznané skoršiemu vnútroštátnemu rozhodnutiu, v súlade so zásadou ekvivalencie.[25] V skratke, odsudzujúce rozhodnutia vydané predtým v iných členských štátoch sa musia zohľadniť tak, ako boli vydané.[26]

73. Práve na základe tejto zásady nezasahovania Súdny dvor vo svojom rozsudku Beškov rozhodol, že „článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že vnútroštátny súd, ktorému sa na účely výkonu predloží žiadosť o uloženie súhrnného trestu odňatia slobody, ktorý zohľadňuje okrem iného aj trest uložený v rámci skoršieho odsúdenia vyhláseného súdom iného členského štátu, môže na tieto účely zmeniť spôsob výkonu tohto posledného uloženého trestu“[27].

74. Súdny dvor sa konkrétne domnieval, že „vnútroštátny súd podľa tohto rámcového rozhodnutia nemôže preskúmavať skoršie odsúdenie vyhlásené v inom členskom [štáte] a už vykonané a meniť spôsoby jeho výkonu, okrem iného zrušením podmienečného odkladu, ktorý je súčasťou uloženého trestu, a jeho premenou na nepodmienečný trest odňatia slobody. Z tohto dôvodu nemôže ani nariadiť nový výkon takto zmeneného trestu“[28].

75. Okrem toho vo svojom rozsudku z 5. júla 2018, Lada[29], Súdny dvor spresnil, že „hoci rámcové rozhodnutie 2008/675 bráni opätovnému preskúmaniu… ktoré môže viesť k zmene kvalifikácie trestného činu a zmenu trestu uloženého v inom členskom štáte, je potrebné konštatovať, že toto rámcové rozhodnutie nebráni tomu, aby členský štát, v ktorom prebieha nové trestné konanie, mohol spresniť podmienky, za akých budú zohľadnené predchádzajúce odsúdenia vyhlásené v tomto inom členskom štáte, pričom jediným cieľom týchto spresnení je určiť, či je možné týmto odsúdeniam priznať právne účinky rovnocenné účinkom, ktoré sú priznané predchádzajúcim vnútroštátnym odsúdeniam podľa vnútroštátneho práva“[30]. Podľa Súdneho dvora „prijatie rozhodnutia umožňujúceho priznať rovnocenné právne účinky predchádzajúcemu odsúdeniu vyhlásenému v inom členskom štáte,

25 Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Beškov (C-171/16, EU:C:2017:386, body 55 a 56).

26 Pozri rozsudky Beškov (body 37 a 44), ako aj z 5. júla 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, bod 39).

27 Pozri rozsudok Beškov (bod 47).

28 Pozri rozsudok Beškov (bod 46).

29 (C-390/16, EU:C:2018:532).

30 Pozri rozsudok z 5. júla 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, bod 40).

ako sa uvádza v odôvodnení 13 rámcového rozhodnutia 2008/675, si vyžaduje preskúmanie v každom jednotlivom prípade na základe konkrétnej situácie. Táto možnosť nemôže odôvodniť zavedenie osobitného postupu uznávania odsúdení vynesených v inom členskom štáte, ktorý by bol jednak nevyhnutný na zohľadnenie uvedených odsúdení v rámci nového trestného konania a jednak by mohol viesť k zmene kvalifikácie trestného činu a uloženého trestu“ [31].

76. Po tomto spresnení sa domnievam, že na rozdiel od toho, čo tvrdí poľská a česká vláda, článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675 nebráni akémukoľvek vedeniu takého konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, ako je konanie, o ktoré ide vo veci samej. Aby to tak bolo, bolo by totiž potrebné tiež preukázať, že zohľadnenie v takom kontexte predchádzajúcich odsúdení vyhlásených v inom členskom štáte by viedlo k „ovplyv[neniu] predchádzajúc[ich] odsúden[í]… alebo jeho rozhodnutia o ich vykonaní“. Okrem toho poznamenávam, že Súdny dvor vo svojom rozsudku Beškov nerozhodol, že článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675 ako taký bráni predmetnému vnútroštátnemu konaniu, ale rozhodol, že mu bráni len v rozsahu, v akom by jeho vedenie za okolností vlastných veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, malo za následok narušenie integrity cudzieho odsudzujúceho rozsudku tým, že by sa zrušil odklad výkonu trestu, s ktorým bol tento odsudzujúci rozsudok spojený.

77. Treba spresniť, že článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675 treba vykladať v spojení s jeho odôvodnením 14, podľa ktorého „ovplyvňovanie rozsudku alebo jeho výkonu nastáva okrem iného i v situáciách, v ktorých sa podľa vnútroštátneho práva druhého členského štátu sankcia uložená v predchádzajúcom rozsudku má zohľadňovať alebo začleňovať do inej sankcie, ktorá sa má potom skutočne vykonať, v takom rozsahu, v akom sa prvý rozsudok ešte nevykonal alebo sa jeho výkon nepreniesol do druhého členského štátu“.

78. Rovnako ako Komisia vo svojej písomnej odpovedi na otázky položené Súdnym dvorom sa domnievam, že znenie článku 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675 v spojení s jeho odôvodnením 14 kategoricky nevylučuje zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení vyhlásených v zahraničí vo vnútroštátnych konaniach, ktoré sa týkajú ukladania súhrnných trestov, ale vyžaduje individuálne preskúmanie toho, či uloženie súhrnného trestu predstavuje v danom prípade zásah do skoršieho rozsudku, alebo jeho výkonu.

79. Ako správne uvádza Komisia vo svojej písomnej odpovedi na otázky položené Súdnym dvorom, odôvodnenie 14 rámcového rozhodnutia 2008/675 je relevantné z dvoch hľadísk. Po prvé potvrdzuje, že prípady, v ktorých sa ukladá súhrnný trest, nie sú ako také vylúčené z pôsobnosti tohto rámcového rozhodnutia. Po druhé z tohto odôvodnenia možno vyvodiť, že uloženie súhrnného trestu môže mať vplyv na predchádzajúce odsúdenie alebo na jeho vykonanie v dvoch situáciách, konkrétne na jednej strane vtedy, keď nebolo prvé odsúdenie ešte vykonané, alebo na druhej strane vtedy, keď nebol výkon prvého odsúdenia odovzdaný do druhého členského štátu. Ak sa totiž trest odpykáva v inom členskom štáte, rozhodnutie o uložení súhrnného trestu by malo vplyv na výkon predchádzajúceho odsúdenia vyhláseného súdom tohto iného členského štátu.

80. Naproti tomu v zásade vplyv na predchádzajúce odsúdenie ani na jeho výkon neexistuje vtedy, keď už bolo toto odsúdenie vykonané. V tejto situácii totiž nie je dotknuté právo odsudzujúceho členského štátu vykonať trest uložený jeho vlastnými súdmi za podmienok stanovených jeho vnútroštátnym právom, a to ani v prípade, keď má iný členský štát v novom trestnom konaní zohľadniť toto odsúdenie pri výkone svojej vlastnej súdnej právomoci.

31 Pozri rozsudok z 5. júla 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, bod 45).

81. Bez podmienky, podľa ktorej musí byť odsúdenie vyhlásené v členskom štáte úplne vykonané, by mohlo byť uloženie súhrnného trestu nariadené v inom členskom štáte nanútené orgánom a súdom štátu, v ktorom bol vydaný odsudzujúci rozsudok, a to pokiaľ ide o výkon trestov uložených v tomto členskom štáte, a mohlo by teda narušiť právo tohto štátu zabezpečiť na svojom území výkon trestov uložených jeho vnútroštátnymi súdmi. Uloženie súhrnného trestu by teda výkon takýchto trestov ovplyvnilo, čomu bráni článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675 v spojení s odôvodnením 14 tohto rozhodnutia.

82. Napriek tomu, dokonca aj v situácii, keď bolo odsudzujúce rozhodnutie vydané predtým v členskom štáte už vykonané, súd iného členského štátu pri zohľadňovaní takého odsudzujúceho rozhodnutia „nemôže preskúmavať… a meniť spôsoby… výkonu“ tohto rozhodnutia“ [32]. Prezumpcia neovplyvnenia predchádzajúceho odsúdenia alebo jeho výkonu teda môže byť vyvrátená vtedy, keby zohľadnenie tohto odsúdenia viedlo v konkrétnom prípade k spochybneniu toho, o čom sa rozhodlo v prvom členskom štáte.

83. Z rovnakých dôvodov, ako sú tie, ktoré platia v prípade zohľadnenia skoršieho už vykonaného odsúdenia, v zásade nedochádza k žiadnemu vplyvu na skoršie odsúdenie alebo na jeho výkon v situácii, kedy štát, v ktorom bolo odsúdenie vyhlásené, odovzdal vykonanie tohto odsúdenia inému členskému štátu v súlade s pravidlami stanovenými rámcovým rozhodnutím 2008/909. V tejto situácii sa totiž práve prvý členský štát rozhodol odovzdať výkon odsúdenia druhému členskému štátu, pretože v súlade s tým, čo stanovuje článok 4 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, získal istotu, že výkon odsúdenia v druhom členskom štáte „bude slúžiť na účely uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby“. Keďže odsudzujúci členský štát súhlasil s odovzdaním výkonu trestu, jeho právo vykonať na svojom území odsudzujúce rozhodnutie vydané jeho vnútroštátnymi súdmi za podmienok stanovených jeho vnútroštátnym právom nie je porušené.

84. Z článku 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675 v spojení s odôvodnením 14 tohto rozhodnutia vyvodzujem, že v prípade, že predchádzajúce odsúdenie už bolo vykonané, alebo bol jeho výkon odovzdaný do členského štátu, ktorého súd zamýšľa vydať rozsudok ukladajúci súhrnný trest, určenie tohto súhrnného trestu nemôže mať samo osebe vplyv na takéto predchádzajúce odsúdenie alebo na jeho vykonanie. Z článku 3 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia preto nemožno vyvodiť zásadný zákaz pre vnútroštátny súd rozhodujúci v rámci nového trestného konania vydať rozsudok ukladajúci súhrnný trest, v ktorom sa zohľadní skoršie odsúdenie vyhlásené súdom iného členského štátu.

85. Ak sa prijme tento predpoklad, prijatie rozhodnutia umožňujúceho priznať predchádzajúcemu odsúdeniu vyhlásenému v inom členskom štáte právne účinky, ktoré sú rovnocenné právnym účinkom spojeným s predchádzajúcim odsúdením, ktoré vyhlásil súd členského štátu, v ktorom sa má toto rozhodnutie prijať, ako sa uvádza v odôvodnení 13 rámcového rozhodnutia 2008/675, si vyžaduje preskúmanie v každom jednotlivom prípade na základe konkrétnej situácie. [33]

86. Keďže súd, na ktorom prebieha nové konanie, musí v súlade so svojím vnútroštátnym právom a zásadou ekvivalencie uvedenou v článku 3 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia určiť, aký súhrnný trest by sa mal uložiť na základe trestov uložených vo viacerých členských štátoch, musí overiť, či uloženie takého súhrnného trestu môže, alebo nemôže ovplyvniť predchádzajúce odsúdenie vyhlásené v inom členskom štáte. Toto preskúmanie sa musí vykonať v každom jednotlivom prípade tak, aby bola dodržaná zásada nezasahovania stanovená v článku 3 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia.

87. Domnievam sa, že v takej situácii, o akú ide vo veci samej, neohrozuje konanie o uložení súhrnného trestu výkon pôvodného trestu uloženého v Nemecku.

32 Pozri rozsudok Beškov (bod 46). Vnútroštátny súd druhého členského štátu tak nemôže zrušiť odklad, ku ktorému sa viaže trest uložený skorším odsudzujúcim rozhodnutím vydaným v inom členskom štáte, ktoré už bolo vykonané, a to tak, že ho zmení na nepodmienečný trest odňatia slobody.

33 Pozri rozsudok z 5. júla 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, bod 45).

88. V tejto súvislosti pripomínam, že, ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, rozsudok Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg) z 15. februára 2017 bol prevzatý na výkon v Poľsku uznesením Sąd Okręgowy w Gdańsku (Krajský súd Gdansk) z 12. januára 2018. V tomto uznesení bola uvedená právna kvalifikácia skutkov v súlade s poľským právom a konštatovalo sa, že súhrnný trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov a troch mesiace je vykonateľný. Pokiaľ ide o jeho trvanie, ide o rovnaký trest, ako je trest uložený rozsudkom Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg).

89. V Poľsku sa teda vykoná práve trest odňatia slobody tak, ako bol uložený rozsudkom Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg). Ako vysvetlil vnútroštátny súd, návrh na vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest spočíva v tom, aby sa tento rozsudok, ktorý má pokrývať trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov a troch mesiacov, vydal podľa zásady úplnej absorpcie. Taká absorpcia by nemala vplyv na rozsudok vydaný Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg), keďže uložený trest sa musí v celom rozsahu vykonať v Poľsku. Okolnosť, že tento trest bude vykonaný súbežne s iným trestom, ktorý uložil poľský súd, nemá sama osebe vplyv na obsah a účinnosť rozsudku vyhláseného Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg).

90. Vyhlásenie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, ktorý pokrýva trest uložený 24. februára 2010 Sąd Okręgowy w Gdańsku (Krajský súd Gdansk) a trest uložený Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg), teda podľa môjho názoru nie je v rozpore s pravidlami stanovenými rámcovým rozhodnutím 2008/675, keďže absorbuje tento neskôr uvedený trest bez toho, aby ho narúšal.

91. Na to, aby bolo zlučiteľné s článkom 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675, je však potrebné, aby konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest nemalo za následok zánik predchádzajúceho odsúdenia, aby tak bola zachovaná jeho existencia a celistvosť. Uloženie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest má mať totiž za následok nie zánik vlastnej existencie, samostatnosti a právnych dôsledkov týchto trestov, ale rozhodnutie, že k ich výkonu dôjde súčasne s výkonom najvyššieho trestu. Z toho vyplýva, že ak by pohlcujúci trest zanikol, pohlcovaný trest by muselo byť ešte možné vykonať tak, ako bol uložený.

92. Stručne povedané, na to, aby bolo konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest zlučiteľné s článkom 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675, musí toto konanie rešpektovať integritu cudzieho rozhodnutia a zachovávať zvrchovanosť súdu, ktorý ho uložil, bez toho, aby bola narušená právna sila rozhodnutej veci, ktorá sa viaže na takéto cudzie rozhodnutie.[34] V tomto ohľade by rozsudok ukladajúci súhrnný trest ovplyvnil odsúdenie vyhlásené súdom iného členského štátu vtedy, ak by viedol k uloženiu súhrnného trestu, ktorý by bol nižší ako pôvodný trest vyplývajúci z takého rozhodnutia, čo by bolo v rozpore s tým, čo stanovuje toto ustanovenie.[35]

93. Česká vláda tvrdí, že vyhlásenie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, ktorý sa vzťahuje na predchádzajúce odsúdenie vyhlásené v inom členskom štáte, je nevyhnutne aktom, ktorý takéto odsúdenie ovplyvňuje. Podľa tohto členského štátu totiž takýto rozsudok v podstate znamená zrušenie pôvodného rozhodnutia, zrušenie účinkov predchádzajúceho odsúdenia a ich pohltenie novým uloženým súhrnným trestom.

94. V tom istom zmysle poľská vláda uvádza, že podstata rozsudku ukladajúceho súhrnný trest spočíva v skutočnosti, že jeho prijatie má za následok zrušenie rozsudkov, ktoré sú v tomto súhrnnom rozsudku spojené. Podľa tohto členského štátu to znamená, že v právnom poriadku končí existencia odsudzujúcich rozsudkov, ktoré sú takto kumulované v rozsudku ukladajúcom súhrnný trest, čo článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675 výslovne zakazuje.

34 Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Beškov (C-171/16, EU:C:2017:386, bod 70).

35 Keďže trestanie niektorých trestných činov je v závislosti od jednotlivého členského štátu viac alebo menej prísne, konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest nesmie viesť k nahradeniu trestnoprávnej politiky členského štátu, v ktorom bolo vyhlásené predchádzajúce odsúdenie, trestnoprávnou politikou uplatňovanou v členskom štáte, v ktorom sa toto konanie vedie.

95. Vzhľadom na tieto tvrdenia prináleží vnútroštátnemu súdu, aby overil, či má vyhlásenie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest za následok zrušenie predchádzajúceho odsúdenia v zmysle článku 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675.

96. Z vyššie uvedených úvah vyvodzujem, že článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/675 v spojení s odôvodnením 14 tohto rozhodnutia sa má vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni tomu, aby súd členského štátu v novom trestnom konaní, ktoré spočíva v takom konaní o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, o aké ide vo veci samej, zohľadnil predchádzajúce odsúdenie vyhlásené súdom iného členského štátu, ktorého výkon bol odovzdaný do členského štátu, v ktorom prebieha toto konanie, v súlade s pravidlami stanovenými rámcovým rozhodnutím 2008/909. Súdu, na ktorom prebieha konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, však prináleží, aby po preskúmaní každého jednotlivého prípadu v závislosti od konkrétnej situácie overil, že také konanie nebude mať vplyv na predchádzajúce odsúdenia ani akékoľvek rozhodnutie týkajúce sa ich výkonu v členskom štáte, v ktorom prebieha uvedené konanie, nevyvolá ich zrušenie ani preskúmanie. Konkrétne konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest nesmie viesť k uloženiu súhrnného trestu, ktorý je nižší ako pôvodný trest vyplývajúci z odsúdenia vyhláseného súdom iného členského štátu, ani k zrušeniu účinkov tohto rozhodnutia.

97. Zlučiteľnosť vedenia takého konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest s právom Únie však v kontexte, o ktorý ide vo veci samej, teda odovzdania výkonu odsúdenia do iného členského štátu, ako je členský štát, v ktorom bolo odsúdenie vyhlásené, predpokladá overenie toho, či toto konanie nie je v rozpore s pravidlami stanovenými rámcovým rozhodnutím 2008/909. Predovšetkým treba zabezpečiť, aby boli dodržané podmienky a obmedzenia prispôsobenia takéhoto trestu, ktoré sú uvedené v tomto rámcovom rozhodnutí.

E. Zlučiteľnosť konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest s rámcovým rozhodnutím 2008/909

98. V tejto časti preskúmam, či rámcové rozhodnutie 2008/909 neobsahuje obmedzenia na vedenie takého konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, o aké ide vo veci samej.

99. Keďže situácia, o ktorú ide vo veci samej, je situáciou odovzdania výkonu trestu uloženého v členskom štáte do iného členského štátu, ktoré sa uskutočňuje v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím, treba totiž overiť, či je konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest zlučiteľné s pravidlami stanovenými uvedeným rámcovým rozhodnutím. To je napokon predmetom druhej prejudiciálnej otázky.

100. V rámcovom rozhodnutí 2008/909 nevidím nijaký náznak toho, že by vedenie vo vykonávajúcom štáte takého konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, o aké ide vo veci samej, bolo na účely výkonu trestu uloženého v štáte, v ktorom bol vynesený odsudzujúci rozsudok, vylúčené. Práve naopak, pokiaľ sú pravidlá stanovené týmto rámcovým rozhodnutím dodržané a pokiaľ to právo vykonávajúceho štátu stanovuje pre vnútroštátne odsúdenia, odovzdanie trestu uloženého v inom členskom štáte do tohto vykonávajúceho členského štátu musí byť sprevádzané úplným a celým splnením povinnosti zohľadniť tento trest v rámci konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest vo vykonávajúcom členskom štáte.

101. Na rozdiel od rámcového rozhodnutia 2008/675, ktorého cieľom nie je, ako to uvádza odôvodnenie 6, výkon súdnych rozhodnutí vydaných v iných členských štátoch v danom členskom štáte, rámcové rozhodnutie 2008/909 stanovuje, že právomoc týkajúca sa výkonu trestu uloženého v členskom štáte sa odovzdáva inému členskému štátu.

102. Cieľom tohto rámcového rozhodnutia, ako to vyplýva z jeho odôvodnenia 2, je vykonávanie zásady vzájomného uznávania súdnych rozhodnutí v trestných veciach. Podľa tejto zásady, pokiaľ rozhodnutie prijme súdny orgán v súlade s právom jeho členského štátu, rozhodnutie má plný a priamy účinok v celej Únii, takže príslušné orgány každého iného členského štátu musia napomôcť jeho vykonaniu tak, ako keby ich vydal súdny orgán ich vlastného štátu.

103. Z článku 3 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia vyplýva, že toto rámcové rozhodnutie stanovuje pravidlá, ktoré umožňujú členskému štátu uznať rozsudok a vykonať trest uložený súdom iného členského štátu s cieľom uľahčiť opätovné začlenenie odsúdenej osoby do spoločnosti.

104. Z tohto hľadiska, ako uvádza článok 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909, príslušný orgán vykonávajúceho štátu uzná rozsudok, ktorý mu bol zaslaný príslušným orgánom štátu pôvodu a bezodkladne prijme všetky potrebné opatrenia na výkon trestu, ktorého dĺžka a povaha zodpovedajú dĺžke a povahe uvedenej v rozsudku, ktorý bol vydaný v členskom štáte pôvodu. [36] Zásada vzájomného uznávania teda v zásade bráni tomu, aby vykonávajúci súdny orgán prispôsobil trest uložený vydávajúcim súdnym orgánom, a to aj v prípade, keby uplatnenie práva vykonávajúceho členského štátu viedlo k zmene dĺžky a druhu trestu. Ako totiž uviedla Komisia v správe o implementácii rámcového rozhodnutia 2008/909, „nakoľko rámcové rozhodnutia vychádzajú zo zásady vzájomnej dôvery v právne systémy ostatných členských štátov, rozhodnutia sudcu vo vydávajúcom štáte by sa mali rešpektovať a v zásade by nemalo dochádzať k ich preskúmaniu alebo úprave“ [37].

105. Toto pravidlo však nie je absolútne. Článok 8 ods. 2 až 4 rámcového rozhodnutia 2008/909 totiž stanovuje príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu prísne podmienky, za ktorých môže rozhodnúť o prispôsobení trestu uloženého v štáte pôvodu. Tieto podmienky predstavujú jediné výnimky zo zásadnej povinnosti, ktorú má tento orgán podľa článku 8 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia. [38]

106. Konkrétne článok 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 umožňuje príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu za určitých podmienok prispôsobiť trest uložený v štáte pôvodu, ak je jeho dĺžka nezlučiteľná s právom vykonávajúceho členského štátu. Tento orgán totiž môže rozhodnúť o prispôsobení takéhoto trestu len vtedy, ak je vyšší ako maximálny trest stanovený jeho vnútroštátnym právom za trestné činy rovnakej povahy, za ktoré bola osoba odsúdená. Upravený trest nesmie ísť pod maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho štátu. Ak je okrem toho druh trestu uloženého v štáte pôvodu nezlučiteľný s právom vykonávajúceho štátu, článok 8 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia tiež umožňuje príslušnému orgánu tohto štátu prispôsobiť takýto trest trestu alebo opatreniu stanovenému jeho vlastným právom za podobné trestné činy pod podmienkou, že prispôsobený trest podľa možností zodpovedá trestu uloženému v štáte pôvodu. Takýto trest nemožno zmeniť na peňažný trest. V každom prípade článok 8 ods. 4 uvedeného rámcového rozhodnutia spresňuje, že prispôsobený trest nesmie sprísniť trest uložený v štáte pôvodu z hľadiska druhu alebo dĺžky. Napokon podľa článku 12 ods. 1 a článku 21 písm. e) rámcového rozhodnutia 2008/909 musí byť príslušnému orgánu štátu pôvodu písomne oznámené každé rozhodnutie prispôsobiť trest prijaté v súlade s článkom 8 ods. 2 a 3 rámcového rozhodnutia 2008/909.

36 Pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. novembra 2016, Ogňanov (C-554/14, EU:C:2016:835, bod 36), a z 11. januára 2017, Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4, bod 42).

37 Správa Komisie Európskemu parlamentu a Rade z 5. februára 2014 o implementácii rámcových rozhodnutí 2008/909/SVV, 2008/947/SVV a 2009/829/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na probačné rozhodnutia a alternatívne sankcie a na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby v členských štátoch [COM(2014) 57 final, s. 8].

38 Ako uvádza Komisia vo svojej správe citovanej v poznámke pod čiarou na predchádzajúcej strane, „dobrá rovnováha medzi dodržaním pôvodne vyhláseného odsúdenia a dodržiavaním právnych tradícií členských štátov je dôležitá na zabránenie akémukoľvek konfliktu, ktorý by mohol narušiť fungovanie rámcových rozhodnutí“ (s. 8).

107. Ako som už uviedol vyššie, v prejednávanej veci sa trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov a troch mesiacov, ako ho vo svojom rozsudku uložil Landgericht Lüneburg (Krajinský súd Lüneburg), vykoná v Poľsku. Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru nevyplýva, že na to, aby ho bolo možné vykonať v Poľsku, by mal byť trest uložený v tomto rozsudku v súlade s článkom 8 ods. 2 alebo 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 prispôsobený.

108. Podľa môjho názoru vyhlásenie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest nemožno považovať za „prispôsobenie" trestu, ktorý bol uložený v štáte pôvodu príslušným orgánom vykonávajúceho štátu v zmysle článku 8 ods. 2 až 4 rámcového rozhodnutia 2008/909. „Prispôsobenie" má totiž v zmysle tohto ustanovenia presný cieľ, ktorým je umožniť výkon tohto trestu na území vykonávajúceho štátu tým, že sa zabezpečí jeho zlučiteľnosť s vnútroštátnym právom. Naproti tomu konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest má v takom kontexte, o aký ide vo veci samej, úplne iný cieľ, a to určiť, či sa na účely výkonu viacerých trestov, ktoré sú výsledkom samostatných konaní, tieto tresty vykonajú kumulatívne alebo súbežne, pričom sa zabezpečí dodržanie zásad proporcionality a individualizácie trestu v štádiu jeho výkonu.

109. Nemožno teda tvrdiť, že keďže článok 8 rámcového rozhodnutia 2008/909 neobsahuje výnimku týkajúcu sa vedenia takého konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, ako je konanie vo veci samej, vyplýva z toho, že vedenie takého konania je v rozpore s týmto ustanovením.

110. Vzhľadom na to vedenie konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest v situácii, keď sa výkon trestu odovzdá do iného členského štátu v súlade ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia, podlieha dodržaniu „zásadnej povinnosti uloženej [príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu] uznať rozsudok, ktorý mu bol zaslaný, a vykonať trest, ktorého dĺžka a povaha zodpovedajú dĺžke a povahe trestu, ako boli vymedzené v rozsudku vynesenom v štáte pôvodu"[39]. Len v prísnych medziach stanovených v článku 8 ods. 2 až 4 tohto rámcového rozhodnutia by teda mohla byť v prípade potreby upravená dĺžka alebo povaha pôvodného trestu, ktorý je predmetom konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest. V tejto súvislosti poukazujem na to, že hoci to nie je predmetom konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest je možné, že pred vyhlásením takéhoto rozsudku bude musieť byť dĺžka alebo povaha pôvodného trestu uloženého v inom členskom štáte v súlade s článkom 8 ods. 2 až 4 toho istého rámcového rozhodnutia prispôsobená tak, aby mohol byť skutočne vykonaný vo vykonávajúcom štáte. V takejto situácii musí byť trest, ktorý bol predmetom takéhoto prispôsobenia, následne po skončení konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest vykonaný súbežne a súčasne s iným trestom v rámci súhrnného trestu.

111. Podľa môjho názoru článok 17 rámcového rozhodnutia 2008/909 nemá vplyv na zlučiteľnosť konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest s týmto rámcovým rozhodnutím. Tento článok, ktorého odsek 1 uvádza, že výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu, totiž stanovuje zásady uplatniteľné na výkon trestu po tom, čo bola odsúdená osoba odovzdaná príslušnému orgánu tohto štátu.[40] Ide o opatrenia, ktoré musia zabezpečiť realizáciu trestu a opätovné začlenenie odsúdenej osoby do spoločnosti.[41] Ako som už uviedol a ako to vyplýva z rozsudku z 10. augusta 2017, Zdziaszek[42], tieto opatrenia, ktoré sa týkajú spôsobu výkonu trestu, treba odlíšiť od opatrení, ktoré tým, že menia výšku uloženého trestu alebo trestov, sa týkajú určenia úrovne trestov. Keďže konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest patrí do tejto poslednej uvedenej kategórie,

39 Pozri rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov (C-554/14, EU:C:2016:835, bod 36).

40 Pozri rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov (C-554/14, EU:C:2016:835, bod 39).

41 V bode 72 svojich návrhov prednesených vo veci Ogňanov (C-554/14, EU:C:2016:319) generálny advokát Bot spresnil, že v tomto rámci musia príslušné súdne orgány stanoviť postupy týkajúce sa priebehu výkonu trestu a jeho organizácie, pričom musia rozhodnúť napríklad o umiestnení do otvoreného oddielu, o povoleniach vychádzok mimo väzenského zariadenia, o čiastočne voľnom režime, o výkone trestu po častiach a odložení výkonu trestu, o opatreniach spočívajúcich v predčasnom alebo podmienečnom prepustení väzňa alebo o elektronickom monitorovaní. Uviedol tiež, že právo výkonu trestov zahŕňa tiež opatrenia, ktoré môžu byť prijaté po prepustení odsúdenej osoby na slobodu, ako je napríklad uloženie súdneho dohľadu tejto osobe, alebo jej účasť na rehabilitačných programoch, alebo opatrenia na odškodnenie obetí.

42 (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629).

nevzťahuje sa na neho článok 17 rámcového rozhodnutia 2008/909, ktorý sa týka opatrení vzťahujúcich sa na spôsoby výkonu trestov. V tejto súvislosti okolnosť, že konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest sa vedie vo fáze výkonu trestov, nemení samotný predmet tohto konania, ktorým je dospieť k novému určeniu úrovne skôr uložených trestov odňatia slobody. [43]

112. Ani v prípade článku 19 rámcového rozhodnutia 2008/909 sa mi nezdá, že by mal vplyv na zlučiteľnosť konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest s týmto rámcovým rozhodnutím. Z článku 19 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia totiž vyplýva, že „amnestiu alebo milosť môže udeliť štát pôvodu, ako aj vykonávajúci štát“. Amnestia a milosť pritom ukončujú výkon trestu, [44] čo nie je ani predmetom, ani účelom konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest. Pokiaľ ide navyše o článok 19 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, podľa ktorého „o žiadostiach o preskúmanie rozsudku, ktorým sa ukladá trest, ktorý sa má vykonať podľa tohto rámcového rozhodnutia, môže rozhodnúť iba vykonávajúci štát“, vyplýva z neho, že vykonávajúci štát nemôže rozhodnúť o preskúmaní takého rozsudku a ani prijať opatrenia, ktoré by mohli zabrániť preskúmaniu tohto rozsudku v štáte pôvodu. Ani v tomto prípade nie je predmetom ani účinkom konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, preskúmanie rozhodnutia, ktoré viedlo k trestu zohľadnenému v rámci takéhoto konania. Podľa môjho názoru teda z článku 19 uvedeného rámcového rozhodnutia nemožno vyvodiť nijaké analogické poznatky, pokiaľ ide o zlučiteľnosť konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest s týmto rámcovým rozhodnutím.

113. Z vyššie uvedených úvah vyvodzujem, že článok 8, článok 17 ods. 1 a článok 19 rámcového rozhodnutia 2008/909 sa majú podľa môjho názoru vykladať v tom zmysle, že nebránia, aby sa v členskom štáte viedlo také konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, o aké ide vo veci samej, pod podmienkou, že toto konanie dodržiava zásadnú povinnosť príslušného orgánu vykonávajúceho štátu uznať rozsudok, ktorý mu bol zaslaný, a vykonať trest, ktorého dĺžka a povaha zodpovedajú dĺžke a povahe stanovenej v rozsudku vyhlásenom v štáte pôvodu. Len v prísnych medziach stanovených v článku 8 ods. 2 až 4 tohto rámcového rozhodnutia by dĺžka alebo povaha pôvodného trestu, ktorý je predmetom konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, mohli byť v prípade potreby pred vyhlásením takéhoto rozsudku prispôsobené.

114. Na základe týchto úvah týkajúcich sa rámcových rozhodnutí 2008/675 a 2008/909 som dospel k záveru, že s výhradou vyššie uvedených podmienok a obmedzení tieto rámcové rozhodnutia v zásade nebránia tomu, aby bolo v členskom štáte vedené konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest v prípade odovzdania výkonu trestu uloženého v inom členskom štáte do tohto členského štátu.

115. Opačné riešenie, ako správne uviedli vnútroštátny súd a maďarská vláda, by viedlo k neodôvodnenému rozdielu v zaobchádzaní medzi osobami, ktoré boli odsúdené na viacero trestov v jednom členskom štáte, a osobami, ktoré boli odsúdené na viacero trestov vo viacerých členských štátoch, vtedy, keď sa v oboch prípadoch tresty vykonávajú v tom istom členskom štáte.

116. Osoby odsúdené na trest odňatia slobody v Poľsku by totiž mohli využiť konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, zatiaľ čo osoby odsúdené na takýto trest nielen v Poľsku, ale tiež v iných členských štátoch, by podliehali pravidlu jednoduchej kumulácie trestov.

117. Vylúčenie uplatnenia zásad proporcionality a individualizácie trestu len na základe miesta, kde bol rozsudok vyhlásený, je podľa môjho názoru v rozpore s budovaním priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti založeného na zásade vzájomného uznávania a vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi.

43 Rozsudok z 10. augusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 90).

44 Pozri v tejto súvislosti článok 21 písm. f) rámcového rozhodnutia 2008/909, ktorý hovorí „o každom rozhodnutí o nevykonaní trestu z dôvodov uvedených v článku 19 ods. 1 [tohto rámcového rozhodnutia]“.

118. Naopak, keďže poľské právo upravuje konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, vedenie takého konania s cieľom zahrnúť do súhrnného trestu trest uložený v inom členskom štáte je v plnom rozsahu v súlade s cieľmi sledovanými rámcovými rozhodnutiami 2008/675 a 2008/909. Využitie voľnej úvahy súdom, ktorý začal konať v novom konaní o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, totiž vedie k lepšej individualizácii trestu v štádiu jeho výkonu, ktorá spája zohľadnenie predchádzajúcej trestnej činnosti odsúdenej osoby a funkciu trestu spočívajúcu v opätovnom začlenení do spoločnosti. Bolo by v rozpore s týmito cieľmi, ako aj so zásadou vzájomného uznávania, ak by odsúdené osoby, ktoré v snahe podporiť svoje opätovné začlenenie do spoločnosti, si odpykali svoj trest v štáte svojho pôvodu, nemohli využiť konanie umožňujúce súbežný a súčasný výkon viacerých trestov z toho jediného dôvodu, že tieto tresty boli uložené trestnými súdmi viacerých členských štátov.

119. V dôsledku toho, ak sa rešpektujú požiadavky na plnenie týchto dvoch rámcových rozhodnutí, teda zachovanie integrity cudzieho rozhodnutia, ako aj zvrchovanosti súdu, ktorý ho vyhlásil,[45] treba uprednostniť riešenie spočívajúce v zabezpečení plného účinku modernej funkcie trestu, pričom sa v štádiu výkonu trestu zohľadní predchádzajúca trestná činnosť odsúdenej osoby tak, aby sa zabezpečil účinný postih pri dodržaní zásady proporcionality a zásady individualizácie trestu.

120. Ako som už uviedol, z informácií, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, podľa všetkého vyplýva, že poľské právo bráni zohľadneniu odsúdenia vyhláseného v inom členskom štáte v rámci konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest. Ak vnútroštátny súd toto konštatovanie potvrdí, prináleží mu neutralizovať túto prekážku podľa usmernení, ktoré poskytol Súdny dvor vo svojom rozsudku z 24. júna 2019, Popławski[46], teda urobiť všetko, čo patrí do jeho právomoci, aby podal výklad svojho vnútroštátneho práva v súlade s tým, čo vyžadujú pravidlá stanovené rámcovými rozhodnutiami 2008/675 a 2008/909.

V. Návrh

121. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Sąd Okręgowy w Gdańsku (Krajský súd Gdansk, Poľsko), takto:

1. Článok 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní v spojení s odôvodnením 14 tohto rámcového rozhodnutia sa má vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni tomu, aby súd členského štátu v novom trestnom konaní, ktoré spočíva v takom konaní o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, o aké ide vo veci samej, zohľadnil predchádzajúce odsúdenie vyhlásené súdom iného členského štátu, ktorého výkon bol odovzdaný do členského štátu, v ktorom prebieha toto konanie, v súlade s pravidlami stanovenými rámcovým rozhodnutím Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, zmeneným rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009. Súdu, na ktorom prebieha konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, však prináleží, aby po preskúmaní každého jednotlivého prípadu v závislosti od konkrétnej situácie overil, že také konanie nebude mať vplyv na predchádzajúce odsúdenia ani akékoľvek rozhodnutie týkajúce sa ich výkonu v členskom štáte, v ktorom prebieha uvedené konanie, ani nevyvolá ich zrušenie ani preskúmanie. Konkrétne vedenie konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest nesmie viesť k uloženiu súhrnného trestu, ktorý je nižší ako pôvodný trest vyplývajúci z rozsudku vyhláseného súdom iného členského štátu, ani k zrušeniu účinkov tohto rozhodnutia.

45 Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Beškov (C-171/16, EU:C:2017:386, bod 70).
46 (C-573/17, EU:C:2019:530).

2. Článok 8, článok 17 ods. 1 a článok 19 rámcového rozhodnutia 2008/909, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby sa v členskom štáte viedlo také konanie o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, o aké ide vo veci samej, zo strany členského štátu, pod podmienkou, že toto konanie dodržiava zásadnú povinnosť príslušného orgánu vykonávajúceho štátu uznať rozsudok, ktorý mu bol zaslaný, a vykonať trest, ktorého dĺžka a povaha zodpovedajú dĺžke a povahe stanovenej v rozsudku vyhlásenom v štáte pôvodu. Len v prísnych medziach stanovených v článku 8 ods. 2 až 4 tohto rámcového rozhodnutia by dĺžka alebo povaha pôvodného trestu, ktorý je predmetom konania o vydanie rozsudku ukladajúceho súhrnný trest, mohli byť v prípade potreby pred vyhlásením takéhoto rozsudku upravené.